

Мертві квіти (уривок)

Написав Олексій Волков
Вівторок, 06 серпня 2013, 17:39

Олексій ВОЛКОВ

«Мертві квіти»

(уривок)

К.: Нора-Друк, 2013. – 320 с. ISBN 978–617–688–014–1 © НОРА-ДРУК, 2013
([скачати doc](#))

I

Операції бувають різні.

Геть-чисто «ніякі» – так, на годинку, коли працюють лише руки, а в цей час можеш розповідати анекдоти, від яких погигикують асистент, анестезіолог і медсестри – усі, хто перебуває поруч. І все настільки доведено до автоматизму, що пацієнт, якби не був під наркозом, міг би проїнятися спокоєм і впевненістю. Якщо у цей час хтось із відділення зазирає в операційну і повідомляє, що вам принесли листа, який надійшов поштою на лікарню, одразу вся увага переноситься туди. «Від коханки, не інакше!» (чого ж тоді не додому?! «Могорич виставляй негайно!» (інакше загубиться, помнеться, виявиться не тим і т. д.) «Віддай на перевірку!» (а якщо там «білий порошок» від Бен Ладена?) Словом, уся увага в таких випадках лише на лист, адже руки працюють самі.

Бувають інакші. Ті, які примушують мобілізувати усі знання і вміння. Тоді вже не до побрехеньок. Тиша аж напружує, лише брязкають інструменти і проскакують скупі та короткі репліки колег про ситуацію на операційному столі. Тоді стає по-справжньому цікаво. Тоді відчуваєш, що дійсно чогось вартий і від тебе багато залежить. І повідомлення про лист у таких випадках викликає у відповідь лише лаконічне: «Дякую, покладіть на мій стіл», хоч мається на увазі зовсім інше: «Чого лізете у такий момент?»

Мертві квіти (уривок)

Написав Олексій Волков

Вівторок, 06 серпня 2013, 17:39

А бувають ще інакші. Це коли навколо усе літає й валиться, а ситуація настільки складна й нестандартна, що ти цього не бачиш і не чуєш, тому що з головою там, у прямому розумінні «у комусь». Коли ні руки, ні розум не встигають, і у свідомість повним ходом лізуть думки, що може статися непоправне: смерть пацієнта «на столі», а вам доведеться спілкуватися з його родичами, а потім довго і нудно доводити чиновникам від медицини, що вже нічого не можна було вдіяти. Тут уже просто не можеш сприйняти інформацію про якийсь лист, і вона у кращому разі відкладається десь глибоко на рівні підсвідомого.

Досьогодні Стас поділяв усі хірургічні операції саме так, хоч, звісно, в офіційній медицині подібного поділу не існувало. І лише тепер щойно відкрив для себе ще один – четвертий тип. Це був по суті той самий третій, але за умови, коли ще й тебе самого так дістало життя, що немає жодних моральних сил, і перебуваєш у стані, який не дозволяє братися до операції навіть першого типу.

Був момент, коли навіть подумалося, що було б непогано і самому зараз загнутися тут, просто за столом. Зникли б нараз усі проблеми, що лежать важким каменем. Та й тим медичинашам, що «гризуть» папери, не було б із кого потім жили тягти. Ото би «факнув» їм, не те що по лікоть, по саме плече! Мовляв, тепер шукайте, хлопці, «винного», аж засрється. Ось він я, трудіться на здоров'я. Але це... так, можна дозволити собі лише тоді, коли той, хто лежить зараз на столі, на ньому й залишиться. А доти навіть не варто допускати подібних думок.

Пацієнт не помер.

Якимось дивом.

Операція четвертого типу закінчилася...

Каталка торохкотіла коридором, відвозячи щойно прооперованого пацієнта до відділення реанімації, коли Стас увійшов до ординаторської, зачиняючи за собою двері. У голові – повний безлад.

Мертві квіти (уривок)

Написав Олексій Волков
Вівторок, 06 серпня 2013, 17:39

Обійшлося.

Поки обійшлося. Хтозна, як ще повернеться...

Ні, все-таки «з грубшого» обійшлося. Хворого, який майже не мав жодного шансу, живим вивезли з операційної. Це вже немало.

О-о-о...

Він упав у своє крісло і закурив. Зараз. Прийти до тями. Потім випити кави – однаково спати вже не світить. Потім спокійно сісти, впорядкувати думки і написати протокол операції. Так, щоб ніяка сволота не доколупалася навіть до коми, адже хто знає, як усе ще повернеться.

Нічого-нічого. Ніч попереду. А як зморить зовсім, диван у кутку. Чого йти додому? Що він там забув? А зараз двадцять хвилин, увійти в колію.

Лист лежав на столі поверх кинутих ще вдень паперів. Лише тепер пригадався момент, коли хтось зазирнув до операційної, повідомивши про нього. Треба ж... Він витяг із шухляди старий, майже антикварний скальпель і розтяв конверт з дещо розмацьканим штемпелем, розбирати дрібні букви на якому не хотілося при тьмяному світлі. Подумалось, що це найімовірніше якийсь рахунок.

У лівому верхньому кутку листа красувався ще один штамп – більший, різнокольоровий, з блискучими елементами – нотаріальний, а від перших прочитаних рядків очі почали розплющуватися, а думки відволікатися від щойно пережитого.

...Вам необхідно звернутися до приватного нотаріуса Шевчика П. Д. для вирішення справ,

Мертві квіти (уривок)

Написав Олексій Волков
Вівторок, 06 серпня 2013, 17:39

пов'язаних зі спадком...

Думки почали оживати. Він не мав родичів у місті Галич Івано-Франківської області, звідки надійшов лист. Який ще спадок? А може, це взагалі не йому? Помилка? Швидше за все. Та слово «спадок» приворожує мимоволі... Рука сама потяглася до телефона у кишені халата.

«Зараз виявиться «булькою», – подумав Стас. А у голові хоч-не-хоч проносилися невідомо коли і від кого почуті приклади надходженьзі Штатів величезних спадків до людей, що навіть не підозрювали про існування якихось там родичів...

«Ну, так уже зразу і зі Штатів»...

Відклавши телефон, він прогулявся до реанімації, де щойно вклали пацієнта, заварив-таки кави, і лише після цього набрав комбінацію цифр. Номер приватного нотаріуса Шевчика Петра Даниловича належав мобільному оператору, тож, імовірно можна додзвонитися навіть такої години.

– Я – Ковач Станіслав Іванович. Від вас мені надійшов лист, – привітавшись, промовив Стас.

Серце зрадницьки тьохкало.

– Дуже приємно, – відповіли на тому кінці. – Тоді давайте домовимося про зустріч. Гадаю, вам необхідно приїхати сюди, до нас.

– Почекайте, а може це якась помилка? Я наче не пам'ятаю родичів у вашому місті...

Мертві квіти (уривок)

Написав Олексій Волков
Вівторок, 06 серпня 2013, 17:39

– У нашій службі помилок не буває, – безапеляційно відповів нотаріус.

– У нашій також... – муркнув сам до себе Стас. – Лише халатність і злочинні дії...

– Хе... ну так... Я розумію, ви з почуттям гумору! – дотеп явно сподобався нотаріусу. – Ну, на щастя, він вас пам'ятав. Зараз... Мироненко Тарас Андрійович. Помер три тижні тому. У заповіті вказав вас.

– А... хм... – більше нічого Стас не спромігся сказати, перетрушуючи в екстреному порядку аннали власної пам'яті.

– Ну ви ж – Ковач Станіслав Іванович, – вів далі нотаріус, – лікар, а ваш батько – Ковач Іван Данилович, педагог за освітою, історик за фахом, за життя працював учителем у вінницькій школі, помер у дев'яносто дев'ятому році. Усе правильно?

– Так... начебто...

– А Мироненко Тарас Андрійович був двоюрідним братом вашого покійного батька.

Тільки тепер нарешті спрацювала пам'ять. Ще та, дитяча, адже пізніше того дядька Тараса бачити й не доводилося. Лише батько кілька разів отримував від нього листи. Усе. Дядько Тарас...

– І... про що ж ідеться? – запитав Стас, ще не вірячи, що от зараз йому має щось впасти просто з неба.

– Ідеться про будинок, – відповів спокійно співрозмовник. – Тож давайте домовимося про час нашої зустрічі.

Мертві квіти (уривок)

Написав Олексій Волков
Вівторок, 06 серпня 2013, 17:39

Життя дійсно вкотре виявилось зеброю. Усе так. Чорні смуги завжди межують із білими. Головне – лише тримати правильний курс, аби не іти здовж.

II

Старе містечко західняцького типу розкинулося у міжгір'ї, залазячи кривими вуличками догори – де вище, де нижче. Центр, що зумів зберегти рештки історії, не дивлячись на жахливий пластиковий «євродекор», базарна площа з численними павільйончиками підприємців, вибитий нерівний асфальт, бруківка нова й стара, по якій, схоже, їздили ще австрійські герцоги і яку з огляду на те, скільки вона пролежала вже, а отже, і пролежить іще, боялися чіпати...

Нотаріальна контора розташовувалася у будинку поруч з міською радою, її вікна виходили на невеличкий сквер з фонтаном, що не працював, судячи з вигляду, як мінімум від брежнєвських часів.

Шевчик був невисоким моторним чоловічком. Вимушено посміхаючись, нотаріус провів його до окремого кабінету і без зайвих коментарів розкрив теку.

– Ось заповіт, про який ідеться. Прошу ознайомитися. Ось... доволі неординарно, як для наших умов... Але будинок практично у центрі, старий, та цілком нічогенький. Купця потім знайдете без проблем... Ну, ви читайте.

Стас залишився на самоті.

Це була ксерокопія заповіту. Будинок дійсно падав йому просто з неба. Думки роїлися. Хоч який, навіть аварійний, це мінімум п'ятнадцять-двадцять «штук» зелених. О, Господи... Ну невже... Та, чим далі він ознайомлювався з документом, подив усе більше відтискав убік відчуття отої радісної недовіри.

Мертві квіти (уривок)

Написав Олексій Волков

Вівторок, 06 серпня 2013, 17:39

Я, Мироненко Тарас Андрійович, у разі моєї смерті, заповідаю мій будинок із присадибною ділянкою, що на вулиці Коновальця, 18, як і все, що є у ньому, Ковачу Станіславу Івановичу, який доводиться мені двоюрідним племінником по батьковій лінії.

За моїм бажанням, усе згадане рухоме і нерухоме майно переходить у власність Ковача Станіслава Івановича лише у тому разі, якщо він упродовж одного року після моєї смерті юридично і фактично проживатиме у вказаному будинку, не здійснюючи капітального ремонту і не змінюючи інтер'єру кімнат.

У разі, якщо цих умов не буде дотримано, усе згадане майно має перейти у власність Мурашевич Неоніли Йосипівни, яка проживає...

Подив нарастав, коли Стас читав рядки про те, що згадана жінка є виконавцем заповіту і має право оглядати будинок, аби пересвідчитися у дотриманні спадкоємцем поставлених умов. І у випадку, якщо чинитиме опір цьому, він автоматично позбувається права спадкування. Загалом заповіт був доволі складним документом із багатьма умовами та підпунктами, зрозуміти які не так і просто.

Шевчик увійшов тієї хвилини, коли Стас встиг прочитати його вдруге, і рука сама потяглася до волосся. Чухати голову тут було від чого. Тому, випивши нашвидко чашку кави у барі за рогом, Стас попрямував на вулицю Коновальця.

Будинок виявився доволі похмурою сірою спорудою, як пояснював нотаріус, ще «польської» побудови. Прямі, дещо неотесані форми з простими карнизами і високими вікнами виростили над кованою старою огорожею, якій, щоправда, було ще іржавіти й іржавіти. Кам'яна частина огорожі, змурована з бутового каменю, мала разом із залізом пережити ще не одного спадкоємця. Примітивна, проста гладка й сіра штукатурка трималася міцно, не збираючись ніде лущитися чи відлітати. Дах узагалі виглядав як новий. Вочевидь, «рідний» зовсім зогнив, і господар знайшов можливість перекрити будинок. Оцинкована бляха виблискувала навіть у такий похмурий день.

Торкнувши хвіртку, Стас переконався, що вона на замку. Тому, озирнувшись ще раз на

Мертві квіти (уривок)

Написав Олексій Волков

Вівторок, 06 серпня 2013, 17:39

прямокутні колони, які підпирали ганок, рушив до машини. У голові все плуталося і заважало зосередитися. Тому й неодразу «дев'яносто дев'ята» рушила з місця.

III

Олег виглядав незворушно. Вмостившись за столом, де два дні тому сидів Стас, він читав заповіт, роблячи час від часу мімічні жести, зрозумілі лише нотаріусу, адже на обличчі останнього одразу ж з'являлися відповідні. Стас відкинувся на дивані і періодично починав барабанити пальцями по м'яких поруччях – благо, це нікому не заважало.

Двадцять хвилин тому, відрекомендувавшись і показавши пану Шевчику своє адвокатське посвідчення, Олег заглибився у документ. Цікаво, що скаже він тепер? Два місяці тому і щодо зовсім іншого приводу Олег заявив недвозначно: «Старий, нам ніяк не виграти цього процесу. Повір мені. Бери «тачку», поки татусь не передумав, і вали під три чорти з цієї сімейки. Як на мене, краще все життя спати на задньому сидінні «дев'яносто дев'ятої», аніж бачити їхні пики».

З одного боку, приятель мав рацію. А з іншого... Не хотілося привселюдно визнавати себе цілковитим бовдуром. Тим паче, внутрішній голос, який – ніде не подінешся – ще зі студентських років криком кричав проти, зараз наче зловтішався, нагадуючи: «А я ж казав тобі... Тепер лишишся голий-босий у свої тридцять шість!»

Вони присіли у барі за рогом, де Стас два дні тому пив каву, щоправда, цього разу серйозніше – з відбивними та горілкою. Власне, забавлявся Олег. Стас замовив собі лише сто коньяку, якого годинки за три не мав би вловити жоден даїшний апарат.

– То що робити? – почав він. – Що, дійсно мирним шляхом? – ці прикрі проблеми не давали спокою навіть попри перспективи стати багатим спадкоємцем.

– А... ти все про своє... – здивувався Олег. – Ну ми ж дорогою усе вирішили. Повір, не виграємо нічого. Там старий серйозні механізми задіяв. Ну, отримаєш після дворічної «війни» по судах кімнату у їхньому «едемі», так на розмін вони однаково не погодяться і

Мертві квіти (уривок)

Написав Олексій Волков

Вівторок, 06 серпня 2013, 17:39

тягтиметься це вічно. Стасику, у тридцять шість ще можна почати спочатку. Повір мені. Забирай чотири колеса практично нових, поки вони не передумали, і пошли їх усіх назавжди. Дітей не маєш – нікому зле не зробиш. Розлучатися потрібно культурно. – Він налив тепер уже сам.

– Гаразд, – махнув рукою Стас. – Просто... Не йде воно з голови. Прикро. Давай по справі. Щось вийде з цього?

– А чому ж не вийде? – не зрозумів Олег. – Тобі, вважай, багатство з неба впало. Якраз у важкий момент життя. Я думаю, такий будинок... ну, що не кажи – центр містечка доволі чистенького, будівля добротна... Газ, вода, каналізація... Нехай там усередині навіть голі стіни, однаково «кусків» сорок зелених. Не менше. Це ж на дорозі не валяється!

– Сорок???. – наче не вірячи, повторив Стас.

– А ти думав скільки? Потім квартиру собі купиш, де захочеш.

– Я про інше питаю, – перебив Стас. – Що це за такий заповіт чудернацький? Що воно означає? Я вже з досвіду знаю, що як у документі багато різних умов, то потім нічого не доб'єшся. Будуть із тебе жили тягти і нічого не отримаєш.

– Та чому ж?! – вигукнув Олег. – Ти що мені не віриш? Ну... – він тільки розвів руками, – пошукай іншого адвоката. – Там, де справа безнадійна, я тобі зразу сказав. А тут... Стасику, ми ж зараз у всьому до Заходу тягнемось. Ти б бачив, які тепер заповіти бувають! Нічого тут аж такого немає. Ну, поїхали шарабани у твого дядька на старості. То й що? До речі, за чинним законодавством, ти однаково не матимеш права розпоряджатися майном до півроку, хай що написав про це покійний дядечко. Півроку не зможеш продати, хоч як би хотів. Тож усього й дивного лише те, що цей термін покійний вирішив просто подвоїти.

– А на фіга воно йому? – не вгавав Стас. – От скажи, на фіга?

Мертві квіти (уривок)

Написав Олексій Волков
Вівторок, 06 серпня 2013, 17:39

– Подумаєм... – скорчив багатозначну міну Олег. – Варіантів загалом немало, у тому числі й доволі неприємних.

– Наприклад?

– Наприклад, справді «погнав» на старість і вирішив розважитися після власної кончини, щоб вам, нащадкам, життя медом не здавалося. А для того в іншого якогось нотаріуса склав інший заповіт, за яким будинок має відійти комусь іншому. Навіть тій же Мурашевич, чи як її там. От тоді у вас і почнеться веселе життя...

– Нормально... – похитав головою Стас.

– Старість – вона гірше дитинства, – вів своєї Олег. – Люди таке чудять! От уяви собі, батько твій за життя з ним щось не поділив. А потім помер. І дядечко твій покійний так і не отримав сатисфакції. Та й самому час уже лижі «туди» мастити. Дай хоч нащадкам його на прощання гризоти підкину...

– Ти так ніби відмовляєш мене. А фактично проживати – це як?

– Нічого не відмовляю. Малюю ймовірні перспективи. А «фактично» – означає заходиш і живеш. Заборонити не мають права, адже на тебе заповіт. Пропишешся поки що в іншому місці. А міне півроку, вже матимеш право прописки у будинку. До речі, якби хто потім знайшовся, для суду це матиме значення. Жив, був прописаний, доглядав... А ще півроку – і продаєш. Покупців можеш уже підшукувати. Гадаєш, отак воно просто – взяв і продав? Головне – усе нотаріально засвідчено. Усе з юридичного погляду недвозначно. Тим паче, у старого справді немає ближчих родичів. Це взагалі неймовірна удача. Трапляється ж таке... Чому не зі мною...

– Гарзд, – перервав його роздуми Стас. – А скажи мені – ось я, припустимо, чергую цілу ніч. Тим часом хтось зацікавлений вдирається до будинку, пересуває меблі. Зранку

Мертві квіти (уривок)

Написав Олексій Волков

Вівторок, 06 серпня 2013, 17:39

прихожу, а мадам Мурашевич зі свідками тут як тут: «Дозвольте подивитися, що у хаті робиться». І що?

– Ну, ти вже... – розвів руками Олег. – Це вже злам! Злочин! Якщо так розмірковувати, то і сорок тисяч, які у тебе в кишені готівкою лежатимуть, також можуть поцупити! Та й при порядках наших гроші, що у банку на твоєму рахунку лежать, не знати чи ти їх завтра так просто забереш. Ну, ти скажеш... Побачивши таке, одразу телефонуєш до відділку міліції, складається протокол, а це вже документ, доказ для будь-якого суду. Та ти цілковиту дурню городиш! Пса заведи, ніхто до тебе не влізе. Сигналізацію постав...

– Що ж мені робити? – ця перспектива чомусь ніяк не хотіла вкладатися у голову. – Їхати сюди і жити цілий рік? А за які шиші?

– А тут що, лікарні немає? – не зрозумів Олег. – Яка тобі різниця, де різати?

– Свиной перед Різдом ріжуть, – буркнув Стас. – Людей – оперують.

– Ну добре, добре, – махнув рукою приятель, шукаючи очима бармена.

– А якщо у нього, ну, тобто дядька Тараса, все-таки знайдеться хтось із ближчих родичів? Ще й не дай Бог із другим заповітом. Ти ж казав... Чомусь же він призначив оцей рік! Чому не одразу переписав будинок на мене?

На це Олег лише стомлено звів очі:

– Ну то відмовся! Іди до цього Шевчика і відмовся. Відмовишся? Ото ж бо. А в разі виникнення якоїсь непевної ситуації є я. Упораємось. Ти врахуй ще одне. Дату складання заповіту бачиш? А дата смерті? О! Шариш? Людина відчула наближення кістлявої і бігом склала заповіт. І зразу бабах – до праотців. Саме така ситуація вимальовується. Завтра-позавтра йому ще гірше стало і було вже не до того, щоб передумувати. Гадаю,

Мертві квіти (уривок)

Написав Олексій Волков

Вівторок, 06 серпня 2013, 17:39

якщо другий документ є, то датований він значно раніше, а це дає перевагу тобі. Потім виділиш мені куточок у своїй похмурій споруді, як жінка з дому вижене.

І Олег, розплившись у посмішці, поляскав приятеля по плечах. Йому було вже досить.